

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχοντα καὶ δέκατόν μας χρόνον
καί μ' ἐνέει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενώνων.

Ὅκτώ καὶ δέκα τοῦ Σεπτεμβρίου,
μηνὸς ἀνόστου, σαχλοῦ καὶ κρύου.

**Ἐπίπλων πάταγος, γδοῦπος πολὺς,
μετακόμιζεται κι' ὁ Φασουλῆς.**

Ὁ Φασ. — Μεγάλην μετακόμισιν κι' ὁ Φασουλῆς κηρύττει,
ἐμπρὸς ἐμπρὸς, ν' ἀλλάξωμε τῶν Ἀθηνῶν τὸ σπῆτι.
Φέριτε πολλοὺς χαμάληδες καὶ κάρρα κι' ἀρμπάδες,
φορτωστέ τους γαλακτὰ, ποτήρια, μαστραπάδες,
τὰ σκαῦθ' τοῦ νοικοκυριοῦ
νὰ μετακίησούν ὅλα,
ὁ τέντζερης τοῦ μαγειριοῦ
μαζί μὲ τὴν κουζίνα,
νὰ μὴ γενῆ διακρίσις σὲ τούτα καὶ σ' ἐκεῖνα
κι' ἡ ἄλλα ν' ἀνακατωθῆ μαζί μὲ τὴν κουζίνα.

Μετακόμισις μεγάλη τοῦ ζυλίνου πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία καὶ ἑστὸν ὄρμος τοῦ Διδότου,
πάρτε τὰ λαθωμένα,
τῆς κερκίλιας καὶ τὰ πιάνα,
πάρτε τούτο τὸ κρηβάτι, πάρτε τούτο τὸ κομὸ,
πόσος πλούτες, πόσα σκαῦθ', ποὺ δὲν ἔχουν τελειωμέ.

Πάρτε τούτα τὰ χαλιὰ
τῶν ἀρχαίων Γοββελίνων,
τὰ γαιδούρια, τὰ σκυλιὰ,
τροβαδούρους τῶν Ἑλλήνων.

Νὰ κι' ὀμπρέλαις κι' ὀμπρελίνας,
νὰ κι' αὐτὸν τὸν καναπὶ,
νὰ ξαπλών' ἡ Φασουλίνα
νὰ διαβάξῃ τὸν Κοκπέ.

Νὰ καὶ τούτο τὸ ντουλάπι,
νὰ καὶ τούτο τὸ τσουράπι,
κι' ἄμμα βάλτε τοῦ Φαλήρου γιὰ τὸ στόμα καθαίνος,
ποῦ τοιμήσῃ νὰ παρᾶρῃ γιὰ τὸ κράτος ἁγιανός.

Τρέξε γρήγορα, βαρτάζε, τὸν καθιρότη νὰ σηκώσῃς,
ποῦ ἐν Νάρκισσο μὲ κἀνει.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενηντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσώσους μες ὅσων ψεύτη τὸν ντυνιά.

Ἐβδομήντα τέσσερα κι' ἑξασὸς ἀκόμη,
μὲ τὰ κουβαλήματα χῶλασαν οἱ ὄρμοι.

νὰ καὶ τούτῃ τὴν λακίνα,
νὰ τὴν ἔχω πάντα ἔμπρὸς μου σὺν ἀκούω βελτιώσις.

Ἐνωτισθῆτε τῆς φωνῆς σατράπου καὶ δεσπότου,
τριαντατρία νοῦμερο καὶ ὄρμος τοῦ Διδότου,
κουβαλιῶν τρεγάματα, σκυῶν ἀναμπουμπούλαις,
ἔχετε γεὰ, γειτόνοι μου, καὶ σὺς γειτονοπούλαις.

Ἰβγήτε ἑστὰ μπαλκονάκια σας, Ἰβγήτε ἑστὰ παραθύρια
νὰ ὄητε πανηγύρια,
Ἰβγήτε νὰ ὄητε μόνμπλια, Ἰβγήτε νὰ ὄητε λούσα,
καὶ νὰ μυριζηλιψάτε τοῦ Φασουλῆ τὴν Μούσα.

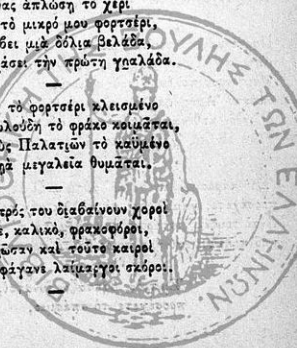
Καθίνας χάσκοντας κυτᾶ
τὸν ἔξλινο Κισσώτο,
ἀρίνω τὰ Πινακωτὰ
καὶ πάω ἑστὸν Διδότο.

Ἡ γειτονιά σηκώνεται
καὶ μὲ ξεπροβοδαί,
καὶ κόρμος ξεσοβερκονάται
τὰ μόνμπλια νὰ ὄη.

Μὴ κανένας ἀπλώσῃ τὸ γέρι
εἰς αὐτὸ τὸ μικρὸ μου φορτωτῆρι,
ὅπου κρύβει μὲ ὀδλια βελάδα,
ποῦχει χάσις τὴν πρώτη γαλαάδα.

Εἰς αὐτὸ τὸ φορτωτῆρι κλεισμένον
τοῦ Σκουλοσῆ τὸ φράκο κοιμάται,
καὶ χόροδ' Παλατιῶν τὸ καυμένο
καὶ παλὰ μεγαλεία θυμάται.

Ἀπὸ ἔμπρὸς τοῦ διαβαίνοντος χοροῦ
κοσταῖμα, καλικὸ, φρακωφόρι,
τὸ παλῶσαν καὶ τούτε καιροῦ
καὶ τὸ φάγανι λαίμαργο σκόρο.

Κυττάτε το πῶς ἴγινα, κουνήσατε τὸ κεφάλι
γὰ τὸ πολὺ τοῦ γάλι.

Καὶ τοῦτο τὸ κατέφαζαν ἀλύπτητα καὶ ἄπόνως
ὁ πανδοκματῶν χρόνος.

Ἐὶ σὺ, βασιτάζε, σίμωσε τὸ φράκον νὰ σηκώσης,
ἄνοιξε τὸ φορτιστήρι
καὶ πάρε το 'στὸ χέρι,
μὰ πρόσεχε γιὰ τὸ Θεὸ νὰ μὴν τὸ σαλακώσης.

Κρῦβ' ἱστορία μίσα του μεγάλων ἡμερῶν
καὶ πλουτῶν καὶ χωρῶν,
προτοῦ νὰ μουφλουζέτωμε καὶ πρὶν τὸ Παρλαμέντο
νὰ κἀνὴ φαλιμέντο.

Ἐπνεθυμίζει τοὺς καιροὺς,
τοὺς κατὰ πάντα φλογεροὺς,
ποῦ 'ροκανίζαμε γλυκὰ
τάχυριστα τὰ δανειακά,
ποῦ 'δύναμε λουκανίκα 'στῶν σκόλων τῆς οὐραῖς
καὶ 'εἰρώγαμε καὶ 'εἰγάξαμε στερλίνας λαμπεραῖς.

Κάνε γρήγορα, κοκκίονα,
καὶ 'ετοιμάσου μάνι μάνι,
πάρετε καὶ τὴν εἰκόνα
τοῦ κυρίου Ντεληγιάννη.

Ἐμπροστὰ τῆς ἀγριεῖου,
πυρπολούμαι, πυρπολῶ,
τὴν φαλάκρα τῆς χαϊδεῖου,
τῆς μπαρμπέταις τῆς φιλῶ.

Κρέμασέ τὴν μὲς 'στὴ σάλα
νάναι πρώτη μίσα 'στ' ἄλλα,
κορδωμένη, λατρευτή,
νὰ τὴν βλέπω πάντα τρέμων
καὶ τὴν φλόγα τῶν πολέμων
ἄσβεστον νὰ μοῦ κρατῆ.

Κρέμασέ τὴν μὲς 'στὴ σάλα νάναι πρώτο μας στολιδί,
μὰ θαρρῶ πῶς ἔχω κἀπου καὶ τὸ κἀδρο τοῦ Λεβιδῆ.

Μίσα 'στῆς μετακομιζέσαις
μὴ καὶ τοῦτον ληρονοήσης,
ποῦ καὶ τώρα μπουμπουνίζει, ποῦ καὶ τώρα πολεμεῖ,
τοῦ καιροῦ τοὺς πολεμάρχους βάλτους τῶνας 'στὴ γραμμῆ,
γιὰ νὰ στέκεται 'μπροστὰ τῶν θαυβομένη καὶ 'ἐνὰ
τῶν συγχρόνων τῶν γενναίων ἡ γενναία γενεά.

Πάρτε καὶ τὸ τουρέκι μου... ναβρὸ 'στὸν τοῖχο στέκει,
μῆτε πουλι δὲν 'μάτωσε, τρὲ ντισεγκὲ τουρέκι.
Μίς 'στοῦ πολέμου τοὺς καιροὺς τ' ἀγόρασα καὶ 'ἐγὼ
ὅποταν Ἄρης ἐξάλλος τὸ γένος ἀνιόγει,
καὶ 'εἶδε καθένος ἔνοπλο καὶ 'ἐμένα τὸν λαγὸ,
ἀλλὰ δὲν τὸ 'χρειάσθηκα καὶ 'ἐσκορμάσα 'στὴν κώχη.

'Στὸ κἀδρο βάλτε το καὶ 'αὐτὸ μαζὶ μὲ τὰ κειμήλια,
προσίχετε, χαμᾶλῆδες, μὲ τᾶλλα μὴν τρακάρη,
εἶναι τουρέκι 'ἱστορικό σὰν τᾶματα τ' Ἀχιλλεία,
ποῦ πολέμος ἐγίνηκε ποῖός νὰ τὸ πρωτοπαρῆ.

Ἐμπρός, βασιτάζοι δυνατοί,
προσίχετε τὸ σπάσιμο,

πάρετε καὶ τοῦτο τὸ κουτί,
ποῦ κρύβει τὸ παράσημο.

Γιὰ τὰς ἰπηρεσίας μου τὸ 'πῆρα πρὸς τὸ κράτος
καὶ 'ἰπότης ἴγινα στιλπνός καὶ παχυμουλαράτος.

Προσίχετε μὴ λερωθῆ, βασιτάζοι τοῦ διαβόλου,
προσίχετε παρακαλῶ καὶ τούτη τὴν κασιόλα,
κρύβει μεγάλα σχέδια περὶ Στρατοῦ καὶ Στόλου,
καὶ ἄτερ μπαλιέρ, ἑπὶ μαλιέρ, καὶ 'στὴν κορφή κανίλα.

Καὶ 'ἐγὼ συγγράφω σχέδια 'στὴν ὁρᾶσιν ἐπιμόνων
ἀπόκρυφα καὶ ἄτύπωτα,
καὶ 'ἐγὼ συγγράφω σχέδια κρυφὰ κρυφὰ καὶ μόνος
χωρὶς νὰ λέω τίποτα.

Προσίχετε τὰ μόνιπια νὰ μὴ κτυποῦν καὶ τριβῶνται,
πάρετε καὶ τοῦτο τὸ σακί, καρπὸν ἐπιμελείας,
καὶ μάθετ' ἐμπιστευτικῶς πῶς ἐδῶ μίσα κρύβονται
καταμετρήσεις τῶν νερῶν τῆς λίμνης Στυμφαλείας.

Ἐχω τὸν νοῦ μου καὶ γι' αὐτὰ,
σπουδαῖο ζήτημα καὶ 'αὐτό,
καὶ ἡ σκίφης μου δὲν σταματᾷ
'στὸ Στόλο μας καὶ 'στὸ Στρατό.

Καὶ 'ἂν πάντα μοῦ χαλᾷ τὸν νοῦ
Μελούνα καὶ Καραμπουρνεῦ,
μὰ παίζω καὶ γιὰ τὰ νερά
ρόλο Μαλιτζεῦ καὶ Τσουρά.

Πάρτε καὶ τὰ διάφορα κατὰ καιροὺς λαγεῖα
γιὰ νὰ σκεπασῶμε μ' αὐτὰ τῶν αἰθουσῶν τοὺς τοίχους,
πάρετε καὶ τὰ δυσῶνομα τῶν ἀναγκῶν δοχεῖα,
ποῦ κάνουν καὶ τοὺς εὐγενεῖς ἴσα μὲ τοὺς πρῶτους.

Ἐμπρός ἐν μέσῳ τῶν βροντῶν καὶ τόσης συναυλαῖς
νὰ μετοικῆσουν εὐσταλῆ,
ἀπείρα καὶ ἄρτιμελῆ,
τὰ μόνιπια τοῦ μαγειριοῦ καὶ τῆς πολυτελείας.

Φθάνει δὲ τόσους κτύπους ὁ Περικλῆς ταχύπους.

Π. — Λοιπὸν μετακομιζέσαι, ζυλιένε νοικοκῆρη;
Φ. — Μετακομιζέσαι καὶ 'ἐγὼ καὶ κῦττα πανηγύρι.

Νάτο τὸ σπῆτι τὸ παλῆθ
καὶ ἡ πρώτη κατοικία,
νὰ τῶν γραμμάτων τὸ Σχολειῶ,
τὸ πνεῦμα καὶ ἡ βλακεία.

Νάτο τὸ σπῆτι, ποῦ καιροὶ
τὸ 'δόξασαν μεγάλοι,
ἐδῶ γίνηκανε χοροὶ
καὶ ἱακουσμίνοι μπάλοι.

Ἐδῶ λερωσαὶ ντισεγκὲ καὶ πῶζαις εὐγενῶν,
καὶ ἀπὸ τὰς φλέβας καθένος εὐγενεστάτου θρέμματος
σταγόνες καὶ μετῆγισαν αἰμάτων κυανῶν
καὶ 'εἶσι κατήντησα καὶ 'ἐγὼ τρὲ σὶκ γαλαζοσίματος.